

community

The New Apostolic Church around the world

04/2024/LT

Švenčiausias tikėjimas

Leidyklos skiltis
Jėzus moko melstis

Pamaldos
Kurti gyvenimą ant pamato

Bažnyčios mokymas
Mirusiųjų būseną
Petro tarnystė

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

- 3 Jėzus moko melstis

■ Pamaldos

- 4 Kurti gyvenimą ant pamato

■ Regioniniai straipsniai

- 10 Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Klaipėdoje

■ Vaikų kampelis

- 12 Dovydas muzikuoja Sauliui
- 14 Svečiuose pas Makafui Akroje (Ganoje)

■ Doktrina

- 16 Mintys apie mirusiųjų būseną
- 18 Kaip Dievas saugo bažnyčią

Jėzus moko melstis

Šiais metais mes vėl ypatingą dėmesį skiriame maldai. Mūsų šūkis: „Malda veikia!“

Kartą mokiniai paklausė Viešpaties: kaip turėtume melstis, kad tai veiktų? Viešpats paaiškino jiems, kaip melstis ir išmokė „Tėve mūsų“ maldos. Ši malda, kilusi iš Viešpaties Jėzaus, mums tebėra svarbi. Kad tai veiktų, turime žinoti žodžius. Trokštame melstis taip, kaip Jėzus mus išmokė. Bet mes taip pat turime melstis Jėzaus Kristaus dvasioje – taigi, ne tik sakyti žodžius, kurių išmokė Jėzus Kristus, bet ir tarti šiuos žodžius Jėzaus dvasioje.

Meldžiame Dievą Tėvą: tavo valia tebūnie! Iš tiesų malda tam tikra prasme yra keistas dalykas, nes mes tikime ir žinome: Dievas yra visagalis.

Dievas yra visagalis, jis daro būtent tai, ką nori. Taigi, mums nereikia melstis, kad mielas Dievas darytų tai, ko jis nori. Jis visada daro tai, ką nori, jis yra visagalis. Mums nereikia melstis, kad Dievas vykdytų savo valią, bet mes turime melstis, kad mes vykdytume Dievo valią.

Nuotrauka: tarptautinė NAB

Kiekvienas žmogus turi nuspręsti: ar aš vykduo Dievo valią, ar vykduo savo valią? Tokia yra maldos prasmė. Mes nesimeldžiame: Dieve, daryk tai, ką tu nori! Bet mes meldžiame: leisk man vykdyti tavo valią.

Su širdingais linkėjimais, Jūsų

Jean-Luc Schneider

Kurti gyvenimą ant pamato

Nuotraukos: Jonas Spengler, Bernhard Holdener

Judo 20

*Bet jūs, mylimieji, statykite
save ant savo švenčiausiojo
tikėjimo! Melskitės Šventojoje
Dvasioje.*

Mieli broliai ir seserys, Sekminės buvo ne tik Šventosios Dvasios išliejimas. Tai buvo ir apaštalų veikimo su Šventosios Dvasios galia pradžia. Su tokia galia Petras skelbė Evangeliją. Jis skelbė, kad Jėzus Kristus yra Dievo siųstas Mesijas, miręs už mus, prisikėlęs iš numirusių ir įžengęs į dangų. Jėzus taip pat paskelbė, kad sugrįš ir išgelbės tuos, kurie į jį tiki, yra pakrikštyti ir priėmę Šventosios Dvasios dovaną. Taip galima būtų apibendrinti Sekminių pamokslą, pirmąjį apaštalo pamokslą Šventosios Dvasios galioje.

Kaip girdėjome Biblijos skaitinyje (Apd 2, 36-43), trys tūkstančiai žmonių patikėjo šiuo pamokslu ir buvo pakrikštyti. Pirmosios bendruomenės išliko nuoseklios apaštalų mokyme ir Evangelijos skelbime. Laikui bėgant šen bei ten atsirasdavo netikrų mokytojų, kurie skleidė mokymus, nebeatitinkančius apaštalų mokymo. Apaštalai ir kiti atsakingi žmonės, tokie kaip Judas, turėjo pasakyti: neklausykite jų, laikykitės apaštalų mokymo, laikykitės

Evangelijos! Neužtenka vien likti kartu, savo gyvenimą reikia statyti ant tikėjimo, tai yra gyventi pagal Evangeliją, pagal apaštalų mokymą. Tai mums taip pat svarbu šiandien. Šie netikri mokytojai egzistuoja ir šiandien. Per Šventosios Dvasios dovaną, kurią gavome, galime atskirti dvasias, atpažinti ir atmesti erezijas. Šventoji Dvasia mums padeda per pamokslą, per sielovadininkus ir malda.

Judas čia rašo, kad neužtenka tikėti apaštalų mokymu, bet ant jų mokymo turėtume statyti savo gyvenimą. Konkrečiai kalbant, tai reiškia: Evangelija, apaštalų mokymas, turėtų nulemti mūsų sprendimus kasdieniame gyvenime. Kyla didelis pavojus, kad tikėjimas egzistuos tik teoriškai. Jūs esate Naujosios apaštalų bažnyčios tikintieji ir tikite Evangelija bei apaštalų mokymu. Tačiau šis tikėjimas tik nežymiai įtakoja mūsų gyvenimo sprendimus. Tiesą sakant, mes darome tai, ką norime. Tai pavojinga mūsų išganymui. Štai kodėl Šventoji Dvasia mums sako: būkite atsargūs, neužtenka tikėti, šis tikėjimas turi kažką duoti. Jei taip nebėra, gali būti įvairių priežasčių. Norėčiau įvardyti dvi iš jų: galima nusivilti, nes neįvyko tai, kuo tikėjai ir viskas susiklostė kitaip. Arba esate neužtikrintas, nes viskas pasikeitė ir skelbiami skirtingi dalykai nei anksčiau. Kyla klausimas: o jei tai nebėra tiesa? Tada kodėl visa kita turėtų būti tiesa? Tai reiškinys, kurį pastebiu. Kai kurie broliai ir seserys yra neužtikrinti, kai suvokia, jog tai, kas buvo mokoma praeityje, dabar yra kitaip.

Judas apibendrina žinią, skirtą šiandien mums: statykite save ant savo švenčiausiojo tikėjimo. Turime sutelkti dėmesį į šventąjį tikėjimą. Šventasis tikėjimas yra tai, kas kyla tiesiai iš Dievo, Tėvo, Šventosios Dvasios ir Jėzaus Kristaus. Kodėl aš tai sakau? Nes mūsų asmeninis tikėjimas yra daugiasluoksnis. Jis visų pirma paremtas Biblija, Evangelija ir apaštalų mokymu biblijine prasme. Ne šiandieninis pamokslas, o kaip to meto apaštalai skelbė ir užrašė Evangeliją. Tai yra mūsų tikėjimo pagrindas.

Tačiau yra ir kitų dalykų: visų pirma, mūsų auklėjimas. Daugelis iš mūsų buvome užauginti Naujosios apaštalų bažnyčios nariais, mūsų tėvai, mūsų pirmtakai, sielovadininkai davė mums patarimų ir nurodymų, kaip elgtis su aukojimu, kad būtume palaiminti, kaip elgtis su

malda, kad būtume palaiminti, kaip reikia elgtis. Tai visa eilė dalykų, kuriuos mes įgijome per auklėjimą.

Tada brendome ir užaugome, įgijome patirties ir supratome: jei taip elgiamės ir einame šiuo keliu, tada mielasis Dievas atsiliepia ir padeda. Tai yra kažkas labai gražaus, tai yra turtas.

Be to, mūsų tikėjimas paremtas daugybe pamokslų, kuriuos girdėjome per dešimtmečius. Tai taip pat apima Biblijos žodžių ir vaizdinių, kurie mums žinomi, kurie tiesiog priklauso mums, aiškinimą. Istorijos, kurias girdėjome. Visa tai tapo mūsų tikėjimo dalimi ir tai taip pat yra kažkas labai gražaus. Tai mūsų tikėjimo turtas.

Statykite save ant savo švenčiausiojo tikėjimo

Galiausiai yra pažadai, kuriuos gavome: nesijaudink, pasveiksi, mielasis Dievas padės. Galima būtų daug pasakoti apie tai, kaip dažnai šie pažadai buvo duodami. Patyrėme, kad apaštalas ar kunigas mums kažką pasakė ir tai

išsipildė. Mes meldėmės ir tikėjome, o mielasis Dievas padėjo. Tai yra visas mūsų tikėjimo korpusas.

Bet tai neturi būti tapatinama su švenčiausiojo tikėjimu; nes visame tame yra tai, kas kyla tiesiai iš Dievo, sumaišyta su tuo, kas ateina iš žmonių. Visai nenoriu to sumenkinti, tai labai vertinga, bet reikia suvokti: tai galioja ne visur ir ne visiems. Mes patys tai pastebime. Penkis kartus panašiai elgėmės ir mums pavyko. Bet šeštą kartą ne. Kodėl? Mums kažkas buvo pažadėta, mes tuo tikėjome, meldėmės, padarėme viską, kas buvo liepta, o tai, kas buvo pažadėta, neišsipildė. Vienose šalyse elgiamasi vienaip, kitose – kitaip. Bet Dievo Žodis galioja visada ir visur. Judas čia pataria sutelkti dėmesį į švenčiausiąjį tikėjimą; į tai, kas iš tikrųjų ateina iš Dievo ir kas galioja tau ir visai Dievo tautai visada ir visur: Evangelija, Jėzaus Kristaus mokymas, kurį skelbia apaštalai.

Šie pagrindiniai mūsų tikėjimo elementai yra apibendrinti tikėjimo išpažinime – dešimtyje tikėjimo straipsnių. Štai kas sudaro mūsų šventąjį tikėjimą. Mes tikime Dievą, visagalį Kūrėją. Jam nėra nieko neįmanomo, jis daro būtent tai, kas yra pagal jo valią. Mes tikime į Jėzų Kristų. Mes tikime jo pasiuntimu, jo mirtimi, prisikėlimu, jo žengimu į dangų, jo sugrįžimu ir jo mokymu. Jis apreiškė mums

Dievas yra meilė, jis trokšta žmonių išganymo

Dievą tokį, koks jis yra: Dievas yra meilė, jis trokšta žmonių išganymo. Mes tuo tikime! Mes tikime Šventąja Dvasia, per kurią Dievas šiandien yra žemėje. Negalime jo matyti, bet galime patirti jo veikimą.

Mes tikime amžinuoju gyvenimu. Išganymas, kurį mums suteiks Dievas, yra amžina žmonių bendrystė su Dievu. Mes galime tai pasiekti kaip pirmgimiai ir įeiti į Dievo karalystę, kai sugrįš Kristus. Kitiems žmonėms yra galimybė pasiekti išganymą ir amžinąjį gyvenimą taikos karalystėje. Tada visi išgelbėti žmonės gyvens amžinoje bendrystėje su Dievu naujoje kūrinyje. Ir mes tikime, kad šiam išganymui pasiekti mums reikia Kristaus bažnyčios. Ji būtina. Mums reikia sakramentų, mums reikia Jėzaus Kristaus atsiųstų apaštalų ir mums reikalingos tarnystės, kurias pasirinko Dievas ir kaip įgaliojimą suteikė apaštalams.

Tai yra mūsų švenčiausias tikėjimas. Šiuo požiūriu paskutiniaisiais metais niekas nepasikeitė. Jis galioja visame pasaulyje, Afrikoje, Amerikoje, visur. Kurkime savo gyvenimą ant šio pamato. Tegul tikėjimas šiais elementais, kuriuos dabar suprastinau iki penkių, nulems mūsų sprendimus kasdieniame gyvenime.

Ką tai reiškia? Visų pirma, kad Jėzaus Kristaus Žodis man visada yra svarbesnis nei tai, ką man sako žmonės. Pasitikiu Dievo visagalybe ir meile, kad ir kas bebūtų. Tai labai greitai tampa konkrečiu, kai reikia priimti sprendimus kasdieniame gyvenime.

Tikėjimas amžinuoju gyvenimu reiškia, kad amžina bendrystė su Dievu jo karalystėje man yra svarbiausia. Ji visada yra prioritetas. Bet ir šiandien noriu būti su Jėzumi ir pas Jėzų, turėti bendrystę su juo. Tai lemia mano gyvenimo sprendimus.

Todėl, jei tikiu Jėzaus mokymu, man labai svarbu laikytis įsakymo mylėti Dievą ir savo artimą. Jau daug kartų tai sakiau, bet tai labai svarbu: mylėti Dievą reiškia, kad viskas, ką darau dėl Dievo, yra daroma iš meilės jam, o ne iš išskaičiavimo. Grįžtu prie mums duotų gerų patarimų. Viskas yra tvarkoje. Tik kartais turiu nedidelę problemą dėl to, jog retkarčiais už to slypi šiek tiek išskaičiavimo: jei tu tai padarysi, tai Dievas tau viską suteiks. Bet tai ne

meilė. Turime augti meilėje ir mylėti taip, kaip mylėjo Jėzus Kristus, be išskaičiavimo. Kai ką nors darome mielajam Dievui, laikomės jo įsakymų, jam tarnaujame, ir tai tik dėl vienos priežasties: nes jis mus myli. Nes jis mums tiek daug duoda, jau tiek daug davė ir dar daug duos. Ši meilė turėtų nulemti mūsų sprendimus. Dar yra kur tobulėti.

Žinoma, aš myliu savo artimą! Meilė artimui taip pat turėtų konkrečiai nulemti mūsų sprendimus kasdieniame gyvenime. Kartais ši meilė yra per daug teorinė. Daug žodžių, bet deja, mažai veiksmų. Afrikoje yra graži istorija apie tai:

Dvasininkas klausia vieno vyro: „Ar tu iš tikrųjų myli savo artimą?“ – „Taip, žinoma!“ – atsako vyras. „Taigi, jei dabar turėtum du namus, ar padovanotum vieną namą vargšui?“ – „Taip, žinoma, aš myliu savo artimą!“ – „Jei turėtum dvi mašinas, ar atiduotum vieną mašiną vargšui?“ – „Taip, žinoma, aš juk myliu savo artimą!“ Kai dvasininkas paklausia vyro: „Jei turėtum du paltus, ar vieną paltą

Krašto apaštalas Edy Isnugroho

Krašto apaštalai iš kairės į dešinę: Rainer Storck, Kububa Soko, Michael Deppner, Peter Schulte ir Michael Ehrich

atiduotum vargšui?“ – pasigirsta atsakymas: „Ne!“ „Kodėl ne?“ – klausia dvasininkas. Vyras atsako: „Kadangi aš turiu du paltus!“

Maža istorija iš Afrikos, bet daug pasakanti. Nenoriu nieko daugiau apie tai sakyti. Aš prašau jūsų – įskaitant save – tiesiog pasiimti tai su savimi. Žodžiai, bet ir labai konkretūs veiksmai. Švenčiausiajam tikėjimui priklauso: mūsų tikėjimas, jog Jėzus viliasi, kad mylėsime Dievą labiau už viską, o savo artimą – kaip save patį. Tai turėtų kartas nuo karto virsti konkrečiais veiksmais.

Paskutinis punktas: mes tikime, kad norint pasiekti išganymą, būtina bažnyčia, apaštalų tarnystė, sakramentai, tarnystės. Broliai ir seserys, norime kartą ir visiems laikams nuspręsti, kad bažnyčia pirmiausia skirta mūsų išganymui. Žinoma, yra ir materialių reikalų, tokių kaip statybos, organizavimas, įvairios veiklos. Visa tai yra gerai ir svarbu. Bet jeigu mes priklausome šiai bažnyčiai, einame į pamaldas ir esame bendruomenės nariai, tai pirmiausia todėl, kad tai būtina mūsų išganymui. Visa kita tik antraeilis dalykas. Pyktis dėl nereikšmingų dalykų neturėtų priversti manęs nustoti lankytis bažnyčioje. Bažnyčia nėra kažkokia paprasta organizacija, graži asociacija. Ją man suteikė Dievas, kad galėčiau pasiekti išganymą. Toks yra mūsų

Krašto apaštalas Enrique Minio

tikėjimas ir norime jo laikytis. Šis tikėjimas turėtų nulemti mūsų sprendimus. Tegul mūsų tikėjimo išpažinimas būna sutelktas į švenčiausiąjį mūsų tikėjimą. Visa kita yra gražu, svarbu ir vertinga. Tačiau to negalima tapatinti su švenčiausiuoju tikėjimu. Norime sutelkti dėmesį į tai.

Mielasis Dievas padeda mums tai padaryti ir davė mums gražų įrankį: maldą. Čia sakoma: ...ir melskitės šventojoje

Vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider per Sekminių pamaldas Liucernoje (Šveicarija)

Dvasioje. Kodėl? Nes tai neatsiejama. Norėdami padaryti vieną, turime daryti ir kitą. Mielasis Dievas padeda mums – kai meldžiamės Šventojoje Dvasioje – sutelkti dėmesį į švenčiausiąjį tikėjimą ir jį ugdyti. Tai visagalis Dievas, meilės Dievas, kuris visų pirma trokšta mūsų išganymo. Kai meldžiamės jam, Šventoji Dvasia mums sako: nepamiršk, ką Dievas dėl tavęs padarė, ką dėl tavęs daro, ką dėl tavęs padarys. Jau daug kas nuveikta. Šventoji Dvasia liepia susitelkti į amžinąjį gyvenimą. Kai meldžiamės Šventojoje Dvasioje, mūsų malda visų pirma apima: mielas Dieve, sustiprink mano tikėjimą, padėk mano netikėjimui, sustiprink mano meilę tau, sustiprink mano meilę artimui.

Meldžiamės už savo artimą, ypač už jo išganymą: mielas Dieve, padėk man būti įrankiu tavo rankoje, kad galėčiau prisidėti prie žmonių išganymo. Mes nesakome mielajam Dievui, ką jis turėtų daryti su mūsų artimu, bet prašome, kad jis padėtų jam pasiekti išganymą. Paskutinis prašymas, kurį įkvėpti Šventosios Dvasios išreiškiame Dievui: Viešpatie, ateik greičiau!

Tokia yra šios dienos žinia. Norime sutelkti dėmesį į pagrindinius tikėjimo elementus. Jie turėtų nulemti mūsų gyvenimą ir sprendimus. Dievo pagalbą randame

melsdamiesi Šventojoje Dvasioje. Ar galiu išreikšti savo troškimą? Būtų gerai, jei pamaldų vedantieji dar kartą imtųsi šios minties ir ją toliau apdorotų kitose pamaldose, net jei to nebus „Pagrindinėse mintyse tarnams“. Man labai svarbu, kad ši žinia tikrai pasiektų.

ESMINĖS MINTYS

- Apaštalai skelbia Evangeliją Šventosios Dvasios galia.
- Mes tikime jų mokymu ir orientuojame savo gyvenimą pagal tai.
- Šventosios Dvasios vedami šloviname Dievą, meldžiame jo malonės, užtariame bažnyčią ir meldžiame Viešpaties sugrįžimo.

Apaštalas F.-W. Otten pamaldose jaunimui Kaune.

Apaštalas F.-W. Otten ir krašto evangelistas D. Ezerskis po pamaldų Klaipėdoje.

Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Klaipėdoje

Birželio 28 d. apaštalas F.-W. Otten atvyko į Lietuvą. Jis birželio 29 d. laikė pamaldas jaunimui Kaune, sekmadienį – Klaipėdos ir Šiaulių NAB bendruomenėse. Apaštalas F.-W. Otten birželio 30 d. laikė pamaldas Klaipėdoje. Pamaldose dalyvavo Šilutės ir Kretingos bendruomenių tikėjimo broliai bei seserys. Apaštalą lydėjo krašto vyresnysis A. Andrijanov, krašto evangelistas D. Ezerskis ir kiti tarnybos broliai. Giedojo jungtinis Klaipėdos ir Šilutės NAB choras.

Pamaldoms apaštalas paėmė Žodį iš Evangelijos, kurio pagrindu patarnavo vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider: „Ir dabar meldžiu, kad jūsų meilė vis augtų ir augtų pažinimu ir visokeriopu išmanymu“ (Fil 1, 9). Prie altoriaus patarnavo krašto vyresnysis A. Andrijanov. Apaštalas F.-W. Otten suteikė Šventąjį Vandens Krikštą dviem sieloms.

Apaštalo pamaldos Šiauliuose

Popietines pamaldas birželio 30 d. apaštalas F.-W. Otten laikė Šiaulių NAB bendruomenėje. Apaštalą lydėjo krašto vyresnysis A. Andrijanov, krašto evangelistas D. Ezerskis ir evangelistas E. Gavėnia. Pamaldoms skirtas Žodis iš apaštalo Pauliaus laiško kolosiečiams: „Ir jis yra Kūno – Bažnyčios galva. Jis – pradžia, mirusiųjų pirmgimis, kad visame kame turėtų pirmenybę“ (Kol 1, 18). Prie altoriaus patarnavo evangelistas E. Gavėnia. Pamaldose dalyvavo tikėjimo broliai ir seserys iš N. Akmenės, Pakruojo ir Panevėžio bendruomenių.

Apaštalas F.-W. Otten pamaldose Šiauliuose.

Vyskupo pamaldos Vilniaus NAB bendruomenėje

Vilniaus bažnyčioje liepos 21 d. vyskupas A. Strelčiūnas laikė pamaldas Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Keliaudami toliau, jie privažiavo vandenį. „Štai vanduo, – tarė eunuchas, – kas gi kliudo man pasikrikštyti?“ Jis paliepė sustabdyti vežimą, ir jie abudu – Pilypas ir eunuchas – įbrido į vandenį. Pilypas jį pakrikštijo“ (Apd 8, 36-38). Pamoksle vyskupas kalbėjo, kad „krikščionių žmogus tampa per Vandens Krikštą, prasideda naujas gyvenimas su Kristumi. Pakrikštytasis iš nutolimo nuo Dievo patenka į Dievo artumą.“ Vyskupas suteikė Šventąjį Vandens Krikštą dviem sieloms.

Vyskupas A. Strelčiūnas suteikia Šventąjį Vandens Krikštą.

Apaštalas poilsyje su žmona pamaldose Klaipėdos bendruomenėje

Vyskupo pamaldos Klaipėdoje

Rugpjūčio 11 d. Klaipėdos bažnyčioje į pamaldas suvažiavo tikėjimo broliai ir seserys iš Kauno, Šilutės ir Kretingos bendruomenių bei mūsų mylimas apaštalas poilsyje Walter Schorr su žmona. Pamaldas laikė vyskupas A. Strelčiūnas Žodžiu iš Evangelijos: „Jopėje buvo viena mokinė, vardu Tabita, išvertus Dorkadė (Gazelė). Ji buvo garsi gerais darbais ir išmaldomis“ (Apd 9, 36). Prie altoriaus patarnavo krašto vyresnysis A. Andrijanov. Apaštalas poilsyje W. Schorr Lietuvos NAB bendruomenės kuravo nuo 1992 metų, jis pakeitė apaštalą Skielką. Per tuos metus mūsų krašte pastatytos 5 bažnyčios – Klaipėdoje, Šilutėje, Kaune, Šiauliuose, Kybartuose. Apaštalas W. Schorr lankėsi tarnybos brolių šeimose, kiekvienas tikintysis galėjo paspausti jam ranką, išgirsti padrašinančius žodžius, nuoširdžius palinkėjimus. Po pamaldų bendruomenė susirinko prie vaišių stalo, kad galėtų padėkoti už meilę ir rūpestį išėjusiam į poilsį apaštalui W. Schorui, palinkėti sveikatos ir Dievo palaimos.

Krašto vyresniojo pamaldos Kretingoje

Krašto vyresnysis A. Andrijanov rugsėjo 1 d. laikė pamaldas Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Išgirdę garsą Dievo, vaikščiojančio sode pavakario vėjeliui dvelkiant, žmogus ir jo žmona pasislėpė nuo Viešpaties Dievo veido tarp sodo medžių“ (Pr 3,8). Pamaldose krašto vyresnysis suteikė Šventąjį Vandens Krikštą dviem sieloms. Pamaldose dalyvavo tikintieji iš Klaipėdos, Skuodo, Palangos.

Bendruomenė pamaldų metu Kretingoje.

DOVYDAS MUZIKUOJA SAULIUI

PAGAL 1. SAMUELIO 16–20T

Karalius Saulius prasikalsta. Jis supranta, kad Dievas nebėra jo pusėje. Dievas jau išsirinko naują karalių. Saulius yra išsigandęs ir prastos nuotaikos. Jo tarnai eina ieškoti to, kuris galėtų groti lyra, kad pradžiugintų karalių. Kažkas jiems papasakoja apie Dovydą, todėl Dovydas ateina į karaliaus

o Dovydas savo dešimtis tūkstančių.“

Dovydas yra naujas didvyris ir žmonėms jis patinka labiau nei karalius. Be to, Dievas pasirinko Dovydą Sauliaus įpėdiniu. Saulius vis labiau pyksta ir vieną dieną supykęs meta ietį į Dovydą. Dovydas du kartus sugeba išvengti ieties. Tačiau Saulius nori nužudyti Dovydą.

Kiekvieną kartą, kai karalius Saulius būna prastos nuotaikos, Dovydas jam groja lyra ir pradžiugina. Karalius myli Dovydą.

Tada Dovydas nugalė milžiną Galijotą. Karalius Saulius pradeda pavydėti Dovydui. Jis yra geras kovotojas ir izraeliečiai sako: „Saulius užmušė savo tūkstančius,

Sauliaus sūnus Jonatanas užstoja Dovydą prieš savo tėvą: „Jis visada kovojo už tave, nugalėjo milžiną Galijotą, niekada tau nieko blogo nepadarė. Kodėl tu nori nužudyti nekaltą žmogų?“ Saulius pažada savo sūnui, kad jis nieko nedarys Dovydui.

Dar kartą Dovydas grįžta iš mūšio pergalingas. Ir tada įvyksta tai: karalius pamiršta savo pažadą ir vėl meta ietį į Dovydą, kai šis jam groja. Dovydas spėja pasitraukti, ietis įstringa sienoje.

Tą pačią naktį Dovydas pabėga.

SVEČIUOSE PAS MAKAFUI AKROJE (GANOJE)

Sveiki atvykę į Vakarų Afriką. Čia, Ganoje, daugelis vaikų yra pavadinti pagal savaitės dieną, kurią jie gimė. Pavyzdžiui, Afua yra mergaitės, kuri gimė penktadienį, vardas. Mano vardas Makafui. Šis vardas nėra susijęs su gimimo diena, jo reikšmė: „trokštu šlovinti Dievą“.

Vienas iš būdų, kaip šlovinti Dievą, yra muzika. Groju smuiku ir dalyvauju bažnyčios orkestre.

Ganoje maždaug septyni iš dešimties gyventojų yra krikščionys. Čia mus nufotografavo priešais mūsų bažnyčios pastatą su kai kuriomis Naujosios apaštalų bažnyčios tikėjimo seserimis bei broliais iš mano bendruomenės.

Pas mus visi vaikai mokyklą turi lankyti devynerius metus. Jei norima toliau mokytis, reikia sumokėti mokyklos mokestį. Tačiau vienas iš trijų vaikų Ganoje negali lankyti mokyklos: šiauriniuose kaimuose mokyklų yra per mažai, didžiuosiuose miestuose daug vaikų gyvena gatvėse, o kiti turi išlaikyti šeimas ir eiti į darbą. Aš lankau krikščionišką mokyklą. Ir taip pat sekmadieninę mokyklą.

Futbolas mums vaidina svarbų vaidmenį. Aš taip pat žaidžiu futbolą, laimei, visada galiu žaisti su vienu iš savo brolių. Kai nebūnu lauke, žaidžiu su žaidimų konsole.

Mano šeima yra mano mama Gifty, tėtis David, mano broliai Selase (15) ir Eyram (13) bei aš. Man vienuolika metų. Mano tėvai dirba administracijos darbuotojais, vadovaujančiose pozicijose.

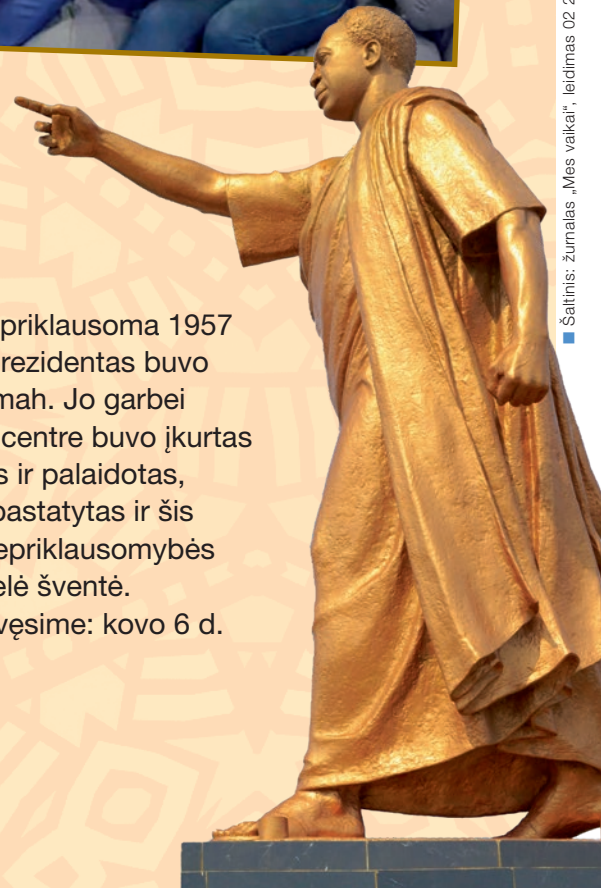

Mes gyvename Akroje, tai yra didžiausias miestas ir mūsų šalies sostinė. Akra yra ant jūros kranto.

Ganos gyventojai dažniausiai valgo karštą maistą; net ir pusryčiams. Mano mėgstamiausias patiekalas yra kiaulienos karbonadas su kepta jama šaknimi. Kartas nuo karto tai gaminame namuose.

Gana tapo nepriklausoma 1957 m. Pirmasis prezidentas buvo Kwame Nkrumah. Jo garbei Akros miesto centre buvo įkurtas parkas. Ten jis ir palaidotas, jo atminimui pastatytas ir šis paminklas. Nepriklausomybės diena yra didelė šventė. Netrukus ją švęsime: kovo 6 d.

Mintys apie mirusiųjų būseną

Kokia yra žmonių padėtis pomirtiniame gyvenime? Koks išganymas siūlomas mirusiems, kada ir kaip? – Šis vyriausiojo apaštalo mokomasis laiškas pateikia atsakymus iš Naujosios apaštalų bažnyčios tikėjimo.

Nuo pirmųjų Sekminių Šventoji Dvasia veikia Kristaus bažnyčioje, kad liudytų ir šlovintų Jėzų Kristų (Jono 16, 14). Jos galios dėka pirmieji apaštalai galėjo atlikti Jėzaus jiems patikėtą misiją. Jėzus pažadėjo, kad Šventoji Dvasia jiems padės ir tinkamu metu primins jo žodžius (Mato 10, 20; Jono 14, 26). Tai atsitiko, kai Petras turėjo stoti prieš aukščiausiąją tarybą. Šventoji Dvasia jam priminė, ką Jėzus sakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane.“ Ir ji suteikė jam drąsos skelbti žmonėms, kad tikėjimas Jėzumi Kristumi yra vienintelis būdas pasiekti išganymą.

Lygiai taip pat Šventoji Dvasia veikia per dabartinius apaštalus. Pagal pavedimą, kurį gavo iš savo Siuntėjo, jie skelbia visiems žmonėms, kad Dievas trokšta jų išganymo

ir vienintelis būdas tai pasiekti – tikėti Jėzumi Kristumi ir sekti juo. Jėzui pasiekus pergalę prieš mirtį, išganymo žinia adresuojama ir gyviesiems, ir mirusiems (1 Petro 4, 6).

Žmogus pomirtiniame gyvenime

Mirties metu siela ir dvasia palieka žmogaus kūną, kad patektų į anapusinį pasaulį. Kūnas miršta, bet mirusiojo asmenybė išlieka. Mes tikime, ir tai yra vienas iš Naujosios apaštalų bažnyčios tikėjimo ypatumų, kad mirusieji išsaugo pasirinkimo laisvę: gali laisvai nuspręsti už arba prieš Jėzų Kristų.

Žmogaus padėtis pomirtiniame gyvenime priklauso, viena vertus, nuo jo artumo ar atstumo Jėzui Kristui, kita

vertus, nuo prisiimtos kaltės laipsnio, kurį gali išmatuoti tik Dievas. Siekiant išreikšti šias skirtingas situacijas, Biblijoje naudojami skirtingi vaizdiniai. 1 Petro 3, 19 kalbama apie nepaklusnias dvasias „kalėjime“. Jėzus pasakė, kad Tėvo namuose yra įvairių „buveinių“ (Jono 14, 2). Kartais kalbame apie įvairias „pomirtinio gyvenimo sritis“. Šiame kontekste dažnai vartojamas terminas „kalėjimas“ neturėtų būti suprantamas pažodžiui. Šis vaizdinys tiesiog nurodo faktą, kad tie, kurie mirė, lieka nuodėmės kalinais ir todėl negali priartėti prie Dievo. Taip pat ir sąvokos „buveinės“ ar „sritys“ nereiškia, kad Dievas renka ar įkalina visus to paties „profilio“ mirusiuosius toje pačioje „vietoje“: melagius tarp melagių, žudikus tarp žudikų ir t.t... Dievas neskirsto žmonių į kategorijas, jis žvelgia į kiekvieną iš jų kaip į unikalų asmenybę! Galime pasakyti tik tiek, kad mirusiųjų būsenai priklauso nuo jų santykio su Jėzumi Kristumi ir kaltės laipsnio.

Išganymo siūlymas šiandien

Čia ir anapus išganymas Kristuje yra malonė, kurią Dievas duoda kam nori ir kada nori. Tiems, kuriuos išsirinko išganymui, jis suteikia galimybę pažinti Evangeliją. Kad būtų išgelbėti, mirusieji, turintys šią malonę, turi priimti Evangeliją, tikėti Jėzumi Kristumi, priimti apaštalu teikiamus sakramentus ir sekti Evangelija.

Pagalvokime apie tai, kad laikas, kurį miręs žmogus

praleidžia tam tikroje „sirtyje“, neturi jokios įtakos jo išganymui. Tai, kad jis pakankamai ilgai „kentėjo“ „kalėjime“, nereiškia, kad jis bus automatiškai išgelbėtas. Yra tik vienas būdas ateiti pas Dievą – tikėjimas Jėzumi Kristumi!

Suteikdamas sakramentus Kristus „išlaisvina“ mirusiuosius taip pat, kaip ir gyvuosius: pakrikštytieji vandeniui išsivaduoja iš prigimtinės nuodėmės ir gali priartėti prie Dievo. Pakrikštytieji Šventąja Dvasia gauna amžinojo gyvenimo pažadą ir galimybę įeiti į Dievo karalystę kaip pirmgimiai. Garbingas Šventosios Vakarienes priėmimas įgalina juos būti bendrystėje su Kristumi ir tobulėti pagal Kristaus paveikslą.

Kai Viešpats sugrįš, pasiims išrinktuosius iš šio pasaulio ir iš anapus, kuriuos ruošė Šventoji Dvasia. Jų siela ir dvasia gaus naują kūną, prisikėlimo kūną, su kuriuo jie pateks į Dievo šlovę.

Išganymo siūlymas taikos karalystėje

Kadangi Dievas trokšta visų žmonių išganymo ir šis išganymas gali būti pasiektas tik per Kristų, jis įgalins kiekvieną žmogų laisvai pasirinkti Kristų. Taikos karalystės metu išganymas bus paskelbtas visiems žmonėms, tiek mirusiems, tiek gyviems. Kiekvienas turės galimybę sekti Kristumi. Šio laikmečio pabaigoje piktasis turės galimybę suvilioti žmones. Taigi, kiekvienas, turėdamas pilną suvokimą, galės ir privalės nuspręsti už arba prieš Kristų.

Paskutiniajame teisme tie, kurie sekė Kristumi, įeis į naująją kūrinių. Kiti bus galutinai atskirti nuo Dievo.

Taip pat apmąstykite:

- Jei žmogaus likimas būtų galutinai nuspręstas iki jo mirties, didelė žmonijos dalis neturėtų priegos prie išganymo Kristuje.
- Mokymas, kuris skelbia, kad Dievas savo gerumu gali išgelbėti žmones ir jiems nereikia tikėti Kristumi, yra nesuderinamas su Jėzaus pavedimu savo apaštalam. Apaštalai negali skelbti mokymo, kuris prieštarautų Jėzaus mokymui.
- Tūkstantmečio taikos karalystės doktrina paremta įsitikinimu, kad Dievas trokšta visiems žmonėms suteikti galimybę būti išgelbėtiems per tikėjimą į Jėzų Kristų.

Kaip Dievas saugo bažnyčią

Po Šventosios Dvasios išliejimo apaštalas Petras veikė kaip apaštalų atstovas ir laikė pamokslą, kuris įtikino 3000 žmonių pasikrikštyti. Jis tai padarė dėl Jėzaus jam suteikto įgaliojimo.

Mato 16, 18.19 skaitome: „Ir aš tau sakau: tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje.“

Nesunaikinama bažnyčia

Jėzus Kristus čia atskleidžia, kad jo bažnyčia negali būti sunaikinta: ji išliks nepaisant visų blogio jėgų puolimų! Mums nereikia jaudintis dėl Kristaus bažnyčios išlikimo. Visagalis ją saugo, Kristus padarys savo darbą iki tobulumo.

Tačiau atkreipkime dėmesį, kad čia kalbame apie Kristaus bažnyčią ir tik apie ją. Jėzus nekalba apie bažnyčią kaip instituciją, turinčią struktūrą ir turtą, nei apie visą veiklą, kurią žinome savo bendruomenėse. Kristaus pažadas reiškia tik tai, kas sudaro jo bažnyčios esmę: Evangelijos skelbimą, sakramentų teikimą ir tikinčiųjų bendrystę.

Taigi, Jėzus suteikė savo apaštalamis pavidimą skelbti Evangeliją ir teikti sakramentus. Todėl pažadas dėl bažnyčios egzistavimo eina koją kojon su pažadu apaštalamis: „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mato 28, 20b).

Suteikti pirmenybę tam, kas turi išliekamąją vertę

Kristus suteikė savo apaštalamis taip pat ir įgaliojimą surišti bei atrišti (Mato 18, 18). Pagal Naujosios apaštalų

bažnyčios katekizmą; 7.6.2 punkte ši formuluotė reiškia, kad „apaštalai kartu su vyriausiuoju apaštalu atstovauja dvasiniam bažnyčios vedimui ir nustato bendruomenės gyvenimo taisykles.“

Jėzaus apaštalamis patikėta bažnyčios vadovavimo misija turi būti vykdoma atsižvelgiant į Jėzaus Kristaus pažadus, susijusius su bažnyčia ir apaštalų tarnyste (Mato 16, 18; 28, 20b). Labiau nei bet kada pirmenybė turi būti teikiama tam, kas turi išliekamąją vertę iki Viešpaties sugrįžimo: Evangelijos skelbimui, sakramentų teikimui ir tarpusavio bendrystei. Šie prioritetai turi atsispindėti priimančiais sprendimais dėl žmogiškųjų ir finansinių išteklių naudojimo.

Uola kaip sektinas pavyzdys

Jėzus pavadino Petrą uola labai konkrečiu momentu, būtent po to, kai Petras išpažino: „Tu esi Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus“ (Mato 16, 16). Vėliau Jėzus Petrai patikėjo užduotį sustiprinti savo brolius (Luko 22, 32). Po prisikėlimo Jėzus Kristus paklausė Petro: „Ar tu mane myli?“

Apibūdindamas Petrą kaip uolą, galinčią atsispirti blogio jėgoms, Jėzus pateikia mums Petrą kaip pavyzdį. Niekas negali mūsų atskirti nuo Kristaus, jei mes kaip Petras

- turime stiprų tikėjimą į Jėzų Kristų, gyvojo Dievo Sūną.
- esame nuolankūs ir suvokiame, kad esame skolingi Jėzui už mūsų išganymą.
- tikrai esame kupini meilės Kristui.

Petro tarnystė

Mato 16, 18 taip pat galima susieti su Petro tarnyste, t. y. uolos tarnyste: „Taip Dievo Sūnus sukūrė neišardomą ryšį tarp uolos tarnystės ir savo bažnyčios. Uolos tarnystė ir Kristaus bažnyčia duota žmonių išganymui Jėzuje Kristuje“ (NAB katekizmas 7.6.6). Jėzus Kristus pažadėjo saugoti savo bažnyčią ir apaštalus. Petro tarnystės įkūrimas yra dalis priemonių, kurių Jėzus imasi, kad apsaugotų savo bažnyčią nuo blogio jėgų.

„Tarnystę ir užduotis, kurias Viešpats patikėjo apaštalui Petru, šiandien atlieka vyriausiasis apaštalas. Tačiau, jis siekia Viešpaties trokštamos vienybės tarp apaštalų (Jono 17, 20-23), stiprindamas savo brolius, apaštalus (Luko 22, 32). Jis gano Kristaus kaimenės „ėriukus ir avis“ (Jono 21, 15-17). Vyriausiojo apaštalo tarnystė išreiškiama mokymo tyrumu ir tolesniu tobulėjimu, naujo pažinimo ugdymu ir vieningo tikėjimo liudijimo sklaida. Vyriausiasis apaštalas taip pat nustato bažnyčios taisykles. Šios užduotys sudaro

„pagrindinę vyriausiojo apaštalo galią“ (NAB katekizmas 7.6.6).

Apaštalų susirinkime Jeruzalėje Petras išlaikė bažnyčios vienybę, ragindamas bažnyčios vadovus susitelkti į tai, kas svarbu (Apaštalų darbų 15, 6–11). Šiuolaikiniame pasaulyje vyriausiasis apaštalas turi pasirūpinti, kad apaštalai ir jų vadovaujamos krašto bažnyčios išliktų vieningos, nepaisant skirtingų kultūrų ir tradicijų. Jis tai daro pabrėždamas kas tikrai būtina išganymui.

Vyriausiasis apaštalas taip pat turi ganyti Kristaus kaimenę, elgdamasis kaip gerasis ganytojas. Visų pirma jis turi pasirūpinti, kad visos Kristaus avys turėtų tai, kas būtina jų išgelbėjimui. Kad tai pasiektų, jis skatina solidarumą tarp skirtingų bažnyčios sričių.

Petras, kaip žinome, toli gražu nebuvo tobulas. Tačiau Petro silpnumas nesutrukdė Kristui per jį palaiminti savo bažnyčią. Galime būti tikri: Jėzus Kristus nuves savo kūrinių iki tobulumo, nepaisant jo tarnų netobulumo!

(Iš vyriausiojo apaštalo mokymo laiško)

Illustruota: VectorMine/stock.adobe

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Simon Heiniger

Apžvalga

- 13.10.2024 San Franciskas (JAV)
- 20.10.2024 Glazgas (Didžioji Britanija)
- 03.11.2024 Pnompenis (Kambodža)
- 05.11.2024 Siem Reapas (Kambodža)
- 17.11.2024 Konakris (Gana)
- 22.11.2024 Akra (Gana)
- 08.12.2024 Keiptaunas (Pietų Afrika)
- 15.12.2024 Omskas (Rusija)
- 22.12.2024 Bad Kanštatas (Vokietija)
- 25.12.2024 bus patikslinta, kuriame mieste (Prancūzija)

New Apostolic Church
International

